

MİLLÎ DAYANIŞMA, KARDEŞLİK VE DEMOKRASİ KOMİSYONU'NA

EĞİTİM VE BİLİM EMEKÇİLERİ SENDİKASI
EĞİTİM SEN RAPORU
EYLÜL 2025

Giriş

Sendikamız Eğitim Sen, 1995 yılında kurulduğu günden bu yana sadece bir meslek örgütü değil, aynı zamanda demokrasi, eşitlik, özgürlük ve barış mücadelesinin toplumsal bir taşıyıcısı olmuştur. Köklerimizi bu topraklarda emek mücadelesinin öncüsü olan Encümen-i Muallimin, TÖS, TÖB-DER ve Eğitim-Sen gibi örgütlenmelerden alıyor; bu birikimi günümüzün mücadele koşullarıyla harmanlayarak sürdürüyoruz.

EĞİTİM SEN, kuruluşundan itibaren kamusal, bilimsel, laik ve anadilinde eğitim hakkını sendikal mücadelenin merkezine yerleştirmiştir. Çünkü biz biliyoruz ki, demokratik, eşit ve özgür bir toplumun inşası, eğitim alanındaki eşitsizliklerin giderilmesi ve farklı dil, kültür, kimlik ve inançların eşit yurttaşlık temelinde kabul edilmesiyle mümkündür.

Ancak savunduğumuz bu ilkeler nedeniyle her dönemde baskı ve saldırılara maruz bırakıldık. Darbe süreçlerinde sendikalarımız ve derneklerimiz kapatıldı, yöneticilerimiz sürgün edildi, üyelerimiz faili meçhul cinayetlerin hedefi oldu. Özellikle 1990'lı yıllarda, barış ve demokrasi talebini yükselten yüzlerce eğitim ve bilim emekçisi yaşamını kaybetti.

Bugün de aynı kararlılıkla savunuyoruz ki; eğitim hakkı, sadece müfredatın dar bir ideolojik çerçeveye sıkıştırılmasıyla değil, toplumun tüm farklılıklarını kapsayan, çoğulcu ve özgürlükçü bir anlayışla yaşama geçirilebilir. Bizim için eğitim, sadece bireylere bilgi aktarmanın ötesinde; toplumsal eşitliğin, ortak yaşamın ve barış kültürünün temel taşıdır.

EĞİTİM SEN olarak, tarihimiz boyunca demokrasi, özgürlük ve barıştan yana durduğumuz için sürekli hedef gösterildik, üyelerimiz açığa almalar, sürgünler, disiplin cezaları, gözaltı ve tutuklamalarla karşı karşıya bırakıldı. 15 Temmuz 2016 sonrasında ilan edilen OHAL sürecinde bu baskılar zirveye çıktı; binlerce üyemiz ihraç edilerek örgütlenme hakkımız ağır bir darbe aldı.

Bütün bu baskılara rağmen bizler, "savaşsız ve sömürsüz bir dünya" idealinden, kamusal ve bilimsel eğitimin savunulmasından, anadilinde eğitim talebinden, emekçilerin eşitlik ve özgürlük mücadelesinden vazgeçmedik. Çünkü biliyoruz ki, demokratik bir Türkiye ancak emekçilerin mücadelesiyle, eşit yurttaşlık temelinde, halkların özgür iradesiyle mümkündür.

Bugün, Millî Dayanışma, Kardeşlik ve Demokrasi Komisyonu'nun çalışmalarını önemsiyor; toplumsal barışın, demokrasinin ve eşit yurttaşlığın inşası için bu süreci bir fırsat olarak görüyoruz. Ancak bilinmelidir ki, barış ve uzlaşa sadece silahların susmasıyla değil, aynı zamanda hakikatle yüzleşilmesi, geçmişte yaşanan ihlallerin telafi edilmesi ve geleceğe dair güven verici demokratik adımların atılmasıyla mümkündür.

Bu nedenle raporumuzda, öncelikle eğitim ve bilim emekçilerinin tarihsel olarak karşı karşıya bırakıldıkları baskıların ve ihlallerin kökenlerini ortaya koyacak; ardından OHAL dönemi ve sonrasındaki somut hak ihlallerine değinecek ve nihayetinde toplumsal barış, demokrasi ve eşitlik için önerilerimizi sunacağız.

TARİHSEL ARKA PLAN

Cumhuriyet'in kuruluşundan bu yana eğitim alanı, iktidarların ideolojik tercih ve yönelimlerinin en açık biçimde yansıdığı alan olmuştur. Eğitim, her dönemde sadece bireylerin bilgi ve beceri kazanmasının ötesinde, siyasal iktidarların toplumu şekillendirme araçlarından biri olarak kullanılmıştır. Bu nedenle, farklı kimliklerin, dillerin, kültürlerin ve inançların eşit yurttaşlık temelinde kabul edilmesi yerine, tekçi bir ulus-devlet anlayışı dayatılmıştır.

Bu süreçte tek dil, tek kültür ve tek kimlik politikaları eğitim sisteminin temel ekseni haline gelmiş; farklı anadiller ve kimlikler yok sayılmış, eğitime erişim hakkı eşitsiz koşullarda örgütlenmiştir. Anadilin yasaklanması, Kürtçe başta olmak üzere Türkçe dışındaki dillerin kamusal alandan dışlanması, toplumda derin kültürel yarılmalara yol açmıştır.

1980 askeri darbesi, baskıcı politikaların en yoğunlaştığı dönem olmuştur. Yeni anayasal düzen ve ardından çıkarılan yasalarla birlikte sendikal örgütlenme hakkı fiilen ortadan kaldırılmış,

demokratik hak talepleri “güvenlik” gerekçesiyle bastırılmıştır. Eğitim emekçileri de bu baskıcı iklimin en ağır yükünü taşımıştır. Özellikle bölge illerinde görev yapan öğretmenler, barış, demokrasi ve evrensel haklar mücadelesi yürüttükleri için sürgünlerle, disiplin cezalarıyla ve hukuksuz yargılamalarla karşı karşıya kalmıştır.

1990’lı yıllar, faili meçhuller ve zorunlu göçlerle anılan bir dönem olmuştur. Devletin “güvenlikçi” politikalarının sonucu olarak binlerce köy boşaltılmış, yüz binlerce insan zorla göç ettirilmiştir. Bu atmosferde eğitim ve bilim emekçileri de doğrudan hedef alınmış; sadece sendikal faaliyetleri ve demokratik hak talepleri nedeniyle yaşam hakkı ihlal edilmiştir. 1990–1994 yılları arasında, aralarında EĞİT-SEN üyelerinin de bulunduğu 46 eğitim emekçisi faili meçhul cinayetlerle yaşamdan koparılmıştır.

Aynı dönemde, çok sayıda Eğitim Sen üyesi öğretmen zorunlu yer değiştirmelerle sürgün edilmiş, görev yaptıkları bölgelerden kopartılmış, kimi zaman ailelerinden ayrılmak zorunda bırakılmıştır. Bu uygulamalar sadece bireysel mağduriyetler yaratmakla kalmamış, aynı zamanda eğitim hakkının sürekliliğini de ortadan kaldırmıştır.

Eğitim alanında uygulanan bu tekçi, baskıcı ve güvenlikçi politikalar, toplumsal barışı zedelemiş; farklı kimlik ve kültürler arasında güvensizliği artırmış ve toplumu derin yarılmalara sürüklemiştir. Dolayısıyla bugün demokratik, eşitlikçi ve barışçıl bir eğitim düzeninden söz edebilmek için, bu tarihsel süreçte yaşanan ihlallerle yüzleşmek ve mağduriyetleri gidermek hayati önem taşımaktadır.

ANADİLİNDE EĞİTİM SORUNU VE EĞİTİM SEN’İN TUTUMU

İnsanın kişiliğini ve düşünsel gelişimini belirleyen en temel unsur, düşünce ile dil arasındaki kopmaz bağıdır. Anadili, bireyin toplumsallaşma sürecinde kimliğini, kültürünü ve özgüvenini taşıyan en önemli araçtır. Bilimsel araştırmalar göstermektedir ki, birey ancak anadilinde aldığı eğitimle dünyayı daha doğru kavrayabilir, özgür ve eleştirel düşünme kapasitesini geliştirebilir. Bu nedenle anadilinde eğitim hakkı, temel bir insan hakkıdır.

Türkiye’de ise eğitim alanında uzun yıllardır “tek dil, tek kimlik, tek kültür” anlayışı dayatılmıştır. Cumhuriyet’in kuruluşundan itibaren resmi dil dışındaki diller eğitim sisteminden dışlanmış; Kürtçe başta olmak üzere birçok anadil yasaklanmış, kültürel hakların kullanımı engellenmiştir. Anayasanın 42. maddesi ile “Türkçeden başka hiçbir dilin anadil olarak okutulamayacağı” hükmü, uluslararası sözleşmelerle açık bir çelişki oluşturmakta, Türkiye’deki halkların eşit yurttaşlık temelinde bir arada yaşamasını zorlaştırmaktadır.

Bu politikalar sadece bireylerin eğitim hakkını değil, aynı zamanda toplumsal barışı da zedelemiştir. Anadilin yasaklanması, milyonlarca insanın kimliğiyle bağını zayıflatmış, ayrımcılığın ve çatışmaların zeminini güçlendirmiştir. Bugün hâlâ anadilinde eğitim talebini dile getirmek dahi “bölücülük” suçlamalarıyla karşılanmaktadır.

Eğitim Sen’in “herkesin kendi anadilinde eğitim görebilmesi” yönündeki tüzük maddesi, 2004 yılında büyük bir yargı saldırısına gerekçe yapılmıştır. Ankara Valiliği’nin başvurusu üzerine Eğitim Sen hakkında kapatma davası açılmış, ancak dava süreci AİHM’e taşınmış mahkemenin sendikamız lehine karar vermesiyle “anadilinde eğitim” hakkı daha güçlü bir şekilde savunulmaya devam edilmiştir.

Bu dava, sadece anadil talebini hedef almakla kalmamış, sendikamızın örgütlü yapısını dağıtmayı, demokratik sendikal hareketi zayıflatmayı amaçlamıştır. O dönem Eğitim Sen, emek mücadelesinin yanı sıra Kürt sorununun demokratik çözümü, barış ve özgürlük taleplerinde ısrar ettiği için siyasi iktidar ve sermaye çevrelerinin hedefi haline getirilmiştir.

Kapatma davası süreci, aslında mevcut durumun devamından yana olanlarla, demokratik hakların gelişimini savunanlar arasındaki mücadelenin yargıya taşınmış biçimiydi. Ulusal ve uluslararası kamuoyunun yoğun tepkisi, yüzbinlerce emekçinin dayanışması ve Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi başta olmak üzere uluslararası normların hatırlatılması sayesinde sendikamız mücadelesine daha güçlü bir şekilde devam etti. Bu süreç açıkça göstermiştir ki, anadili hakkını

savunmak, sadece dil ve kültür özgürlüğü talebi değil; aynı zamanda demokrasi ve sendikal özgürlük mücadelesinin de ayrılmaz bir parçasıdır.

Ayrıca “Kamusal ve anadilinde eğitim” mücadelemiz 2016-2020 OHAL döneminde de özel olarak hedef alınmıştır. 21 Şubat Dünya Anadil Günü etkinliklerine katıldığı gerekçesi ile **320 üyemiz** disiplin soruşturmalarına uğramış, kınama, maaş kesme ve sürgün cezaları ile cezalandırılmıştır.

ÇATIŞMALI SÜREÇ BOYUNCA EĞİTİM ALANINDA YAŞANAN HAK İHLALLERİ

Cumhuriyet’in kuruluşundan bu yana Kürt sorununun demokratik, sosyal ve kültürel boyutları görmezden gelinerek yalnızca bir “güvenlik” meselesi olarak ele alınması, toplumsal barışı ve eşit yurttaşlık anlayışını derinden zedelemiştir. 1921 Anayasası’nın çoğulcu ve kapsayıcı ruhuna rağmen, Takrir-i Sükûn Kanunu, Şark Islahat Planı, Umumi Müfettişlikler, Mecburi İskân Kanunu gibi uygulamalar, Kürt kimliğine ve anadilinde eğitime yönelik baskı ve yasaklarla birlikte asimilasyon politikalarını kurumsallaştırmıştır. 1980 darbesi sonrası ağırlaşan bu yasaklar, yalnızca Kürt halkının değil, tüm yurttaşların demokratik taleplerini ve emekçilerin hak arayışlarını bastırmış; eğitim başta olmak üzere kamusal alanın eşit, özgür ve demokratik bir zemin olmaktan uzaklaşmasına neden olmuştur. 1984’te çatışmalı sürecin başlaması ile Bingöl, Diyarbakır, Elâzığ, Hakkâri, Mardin, Siirt, Tunceli, Van, Adıyaman, Bitlis ve Muş gibi Kürt illerinde her alanda olduğu gibi eğitim alanında da yoğun hak ihlalleri yaşanmıştır. 1992’den itibaren yoğunlaşan köy boşaltmaları sonucunda TBMM İnsan Hakları Komisyonu verilerine göre **3.428 yerleşim yeri** boşaltılmıştır. Bu yerleşim yerlerinde bulunan yaklaşık 2000 okul kapatılmış. Bu okullarda eğitim gören **yaklaşık 250.000 öğrenci ve 10.000 öğretmen** mağdur olmuştur. Yine bu dönemde **24’ü EĞİT-SEN** üye ve yöneticisi **46 eğitim emekçisi**, 1.964 yurttaşımızın faili meçhul cinayetlere kurban gittiği, insan hakları örgütleri tarafından belgelenmiştir.

TABLO_1: FAİLİ MEÇHUL EĞİT-SEN ÜYE VE YÖNETİCİLERİ			
1	İBRAHİM HALİL MERT	13	AHMET BAYHAN
2	RECEP OYUR	14	SEYDO AYDOĞAN
3	MEHMET GEREN	15	ADİL YAVAŞ
4	RAMAZAN AYDIN BİLGE	16	ALİ ŞAHAP SALIK
5	HASAN AKAN	17	ABDULLAH ZENGİN
6	A. SAMET ÇİÇEK	18	RAMAZAN DENLİ
7	ŞİRİN GÖKDERE	19	AZİZ NERGİZ
8	RAMAZAN YÜCE	20	KADRİ GÖKDERE
9	ZÜBEYİR AKKOÇ	21	FAİK AYAZ
10	KEMAL GÖÇER	22	MEHDİ SANLI
11	M. ŞİRİN KAYA	23	ALİHAN HAN
12	AHMET ARCAĞÖK	24	UĞUR GÖREN

2015–2016 Yıllarında Kentlerde Yaşanan Çatışmalar;

2015’te çözüm sürecinin sona erdirilmesiyle birlikte yeniden başlayan çatışmalı süreç, en ağır sonuçlarını toplumun en kırılgan kesimleri olan çocuklar, kadınlar ve eğitim emekçileri üzerinden göstermiştir. Kentlerin yıkıma uğradığı, sokağa çıkma yasaklarıyla yaşamın durdurulduğu bu dönemde, binlerce öğrenci eğitim hakkından mahrum bırakılmış, okullar ya kapalı tutulmuş ya da güvenlik gerekçeleriyle fiilen kullanılamaz hale gelmiştir. 16 Ağustos 2015’te Muş’un Varto ilçesinde

başlayan Silvan, Sur, Cizre, Nusaybin, Şırnak, Yüksekova, Silopi, Derik, Dargeçit, Bismil ve İdil kent merkezlerinde yaşanan çatışmalı süreçte;

- Kapatılan veya yıkılan okul sayısı: 1.556
- Doğrudan etkilenen öğrenci sayısı: 362.000
- Doğrudan etkilenen öğretmen sayısı: 16.797
- Karakola dönüştürülen okul sayısı: 35
- En Küçüğü 35 günlük olmak üzere 79'u çocuk 336 sivil yaşamını yitirmiştir.

10 Ekim Gar Katliamı;

10 Ekim 2015'te Ankara'da yapılmak istenen "**Emek, Barış ve Demokrasi Mitingi**", ülkede yeniden başlayan çatışmalı sürece ve artan baskılara karşı bir barış çağrısı olarak örgütlenmişti. KESK, DİSK, TMMOB ve TTB'nin çağrısıyla düzenlenen mitingin temel amacı, "Savaşa inat, barış hemen şimdi!" şiarıyla emekçilerin, halkların ve tüm demokrasi güçlerinin ortak talebini yükseltmek; barış, demokrasi ve emeğin haklarını savunmaktı. Ancak eş zamanlı patlatılan iki canlı bomba sonucu; 7'si Eğitim Sen üyesi 104 kişi yaşamını yitirdi. 20'si üyemiz yüzlerce kişi yaralandı.

TABLO_2: 10 EKİM PATLAMASINDA YAŞAMINI KAYBEDEN EĞİTİM SEN ÜYELERİ

1	ATA ÖNDER ATABAY
2	GÜLHAN ELMASCAN
3	GÖKMEN DALMAÇ
4	HAKAN DURSUN AKALIN
5	ŞİRİN KILIÇALP
6	NİYAZİ BÜYÜKSÜTÇÜ
7	OSMAN TURAN BOZACI

OHAL DÖNEMİ VE SONRASI YAŞANAN HAK İHLALLERİ

15 Temmuz 2016 darbe girişiminin ardından ilan edilen OHAL, sadece darbecilere yönelik bir süreç olmamış; demokrasi, barış ve özgürlük mücadelesi yürüten tüm kamu emekçilerini hedef almıştır. Özellikle eğitim ve bilim emekçileri bu süreçte ağır hak ihlalleri ile karşı karşıya kalmış, sendikal faaliyetler kriminalize edilmiş, anayasal güvence altındaki haklar fiilen askıya alınmıştır.

OHAL sürecinde Eğitim Sen üyesi **11.400 öğretmen** hiçbir somut delil gösterilmeksizin açığa alınmıştır. Bu öğretmenler aylarca soruşturma sonucunu beklerken ciddi ekonomik, sosyal ve psikolojik mağduriyetler yaşamıştır.

OHAL döneminde çıkarılan Kanun Hükmünde Kararnamelerle **1.634 eğitim emekçisi** üyemiz görevlerinden ihraç edilmiştir.

İhraç Edilen Üyelerimizden;

828 Kişi KHK veya mahkeme kararıyla görevine iade edildi.

806 Kişi hâlâ görevlerine iade edilmedi.

Bu veriler göstermektedir ki; ihraçların önemli bir kısmı tamamen hukuksuz ve keyfi gerekçelere dayanmış, yıllar geçmesine rağmen mağduriyetler giderilmemiştir.

OHAL sonrası dönemde çoğunluğu 2017’de olmak üzere **2.511 Eğitim Sen üyesi** zorla sürgün edilmiştir. Bu sürgünler özellikle sendikal mücadelenin güçlü olduğu illerde yoğunlaşmış, eğitim hakkının sürekliliği ve aile bütünlüğü ağır biçimde zedelenmiştir

Sendikal faaliyetler kriminalize edilmiş, eylemler ve demokratik protestolar polis müdahalesiyle bastırılmıştır. Bu süreçte yaklaşık **280 üyemiz gözaltına alınmış, 32 üyemiz ise 1 ila 10 ay arası tutuklu kalmıştır.**

İhraçların Yarattığı Sosyal, Ekonomik Ve Psikolojik Tahribat

OHAL KHK’ları ile ihraç edilen eğitim emekçileri ve diğer kamu çalışanları, sadece işlerinden değil, aynı zamanda sosyal yaşamdan, toplumsal aidiyetten ve yurttaşlık haklarından da dışlanmıştır. ihraç edilenler adeta sosyal ölüme mahkûm edilerek yalnızlaştırılmış; ekonomik kriz, işsizlik, sağlık sorunları ve aile parçalanmaları ile yüz yüze bırakılmıştır.

İhraç kararları, hukuki delillere değil, keyfi fişlemelere dayandırılmış; “güvenlik” gerekçesiyle on binlerce emekçi kamu görevinden men edilmiştir. Bu süreçte ihraç edilen eğitim emekçileri:

- ✓ Çalışma hakkını kaybetmiş, özel sektörde dahi iş bulmaları fiilen engellenmiştir.
- ✓ Bankacılık işlemleri, pasaportları ve seyahat özgürlükleri kısıtlanmıştır.
- ✓ Aileleriyle birlikte toplumsal dışlanmaya maruz kalmış, çocukları okulda ayrımcılıkla karşılaşmıştır.
- ✓ Psikolojik travmalar, depresyon, umutsuzluk ve intihar vakaları artmıştır.
- ✓ Birçok ihraç edilen eğitim emekçisi, işsizliğin ve sürgünlerin yarattığı ağır baskılar sonucu yaşamını yitirmiştir. Bu kayıplar, sadece bireysel mağduriyetler olarak değil, toplumsal barış, adalet ve güven duygusu açısından derin bir yara olarak tarihe geçmiştir.

Bu durum göstermektedir ki; ihraçlar sadece bir “istihdam sorunu” değil, aynı zamanda demokratikleşme, insan hakları ve toplumsal barış sorunudur.

TALEPLERİMİZ VE ÖNERİLERİMİZ

Göreve İade: OHAL KHK’ları ile ihraç edilen tüm kamu emekçileri, özlük hakları ve kıdemleriyle birlikte derhal görevlerine iade edilmelidir.

Tazmin ve Telif: İhraç süresince yaşanan maaş, kıdem, emeklilik ve sosyal hak kayıpları geriye dönük olarak tazmin edilmelidir.

Vefat Edenlerin Hakları: İhraç konumundayken yaşamını yitiren emekçilerin ailelerinin maddi ve manevi kayıpları karşılanmalı, mağduriyetleri giderilmelidir.

Sendikal Hakların Güvencesi: Sendikal faaliyetler nedeniyle açılan tüm disiplin soruşturmaları, cezalar ve ihraç gerekçeleri iptal edilmeli; uluslararası sözleşmelere (ILO 87 ve 98, AİHM kararları) uygun sendikal güvenceler sağlanmalıdır.

Anadilde Eğitim Hakkı: Anadilde eğitim hakkı anayasal güvenceye alınmalı; tüm anadiller için anadili temelli çok dilli eğitim modelleri geliştirilip hayata geçirilmelidir.

Demokratik Hakların Güçlendirilmesi: Düşünceyi ifade, örgütlenme ve gösteri özgürlüğünü kısıtlayan tüm yasal ve idari engeller kaldırılmalı; kamu emekçileri barışçıl eylem ve demokratik talepler nedeniyle cezalandırılmamalıdır.

Hakikatleri Araştırma ve Adalet Komisyonu: OHAL dönemi uygulamalarıyla ortaya çıkan hak ihlallerini soruşturacak, sendika temsilcilerinin de yer aldığı bağımsız bir Hakikatleri Araştırma ve Adalet Komisyonu kurulmalıdır.

Uluslararası Yükümlülükler: Türkiye’nin taraf olmadığı uluslararası sözleşmeler (Bölgesel ve Azınlık Dilleri Avrupa Şartı, Eğitimde Ayrımcılığa Karşı Uluslararası Sözleşme vb.) onaylanmalı; mevcut sözleşmelere (BM Çocuk Hakları Sözleşmesi, BM Medeni ve Siyasi Haklar Sözleşmesi) konulan çekinceler kaldırılmalıdır.

SONUÇ

OHAL ve sonrasındaki uygulamalar, sadece eğitim ve bilim emekçilerinin değil, aynı zamanda tüm toplumun demokrasi, barış ve eşitlik mücadelesine ağır darbeler indirmiştir. Bu dönemde hukukun askıya alınması, yargı bağımsızlığının ortadan kalkması ve idari keyfiyetin kurumsallaşması, yurttaşların devlete olan güvenini ciddi biçimde zedelemiştir. Kamu emekçileri, sadece mesleklerinden değil, aynı zamanda toplumsal yaşamdan dışlanarak hak ve özgürlüklerinden mahrum bırakılmıştır.

Bugün, barışçıl ve demokratik bir geleceğin inşası için yapılması gereken ilk adım, hakikatle yüzleşmek ve bu süreçte yaşanan ihlallerin hesabını vermektir. OHAL döneminde ihraç edilen, sürgün edilen, gözaltına alınan ve yaşamını yitiren emekçilerin mağduriyetleri telafi edilmeden, toplumda adalet duygusu yeniden inşa edilemez.

Toplumsal barışın kalıcı hale gelebilmesi için, sadece bireysel değil, aynı zamanda kolektif hakların tanınması gerekmektedir. Anadilinde eğitim hakkı, sendikal örgütlenme özgürlüğü, ifade ve düşünce özgürlüğü gibi evrensel hakların anayasal güvenceye kavuşturulması, Türkiye'nin gerçek anlamda demokratikleşmesinin ön koşuludur.

Eğitim alanı, toplumsal dönüşümün en önemli zeminidir. Eğitimde demokratikleşme, çoğulculuk ve eşit yurttaşlık temelinde yapılacak reformlar; barış kültürünün gelişmesine, toplumsal yaraların sarılmasına ve ortak bir gelecek inşasına doğrudan katkı sunacaktır. Eğitim Sen olarak bizler, savaşı, sömürsüz, eşit ve özgür bir dünya idealini savunmayı sürdürecektir; bu hedef doğrultusunda emek, demokrasi ve özgürlük mücadelesinde üzerimize düşen tüm sorumlulukları yerine getirmeye devam edeceğiz.

Milli Dayanışma, Kardeşlik ve Demokrasi Komisyonu'nun çalışmalarını yalnızca bir "uzlaş" arayışıyla sınırlamaması; hakikatle yüzleşmeyi, geçmiş ihlallerin telafisini ve eşit yurttaşlık temelinde demokratik adımları içermesi hayati önemdedir. Komisyon'dan beklentimiz; eğitim emekçilerinin ve tüm yurttaşların yaşadığı mağduriyetlerin giderilmesi, anadilinde eğitim hakkının anayasal güvenceye alınması ve sendikal-demokratik hakların güvence altına alınması yönünde açık ve bağlayıcı öneriler geliştirmesidir.

Eğitim Sen olarak, bu sürecin samimiyetle yürütülmesi halinde toplumsal barışa ve demokrasiye en güçlü katkıyı sunmaya hazır olduğumuzu bir kez daha vurguluyoruz.